

РЕШЕНИЕ

№ 6422

гр. София, 30.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 06.10.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Силвия Димитрова

ЧЛЕНОВЕ: Евгения Баева

Елена Попова

при участието на секретаря Цветелина Заркова и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **6754** по описа за **2023** година докладвано от съдия Силвия Димитрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на глава дванадесета от АПК, вр. чл. 63, ал.1

ЗАНН.

Образувано е на основание постъпила касационна жалба от Председателя на Съвет за електронни медии, депозирана чрез процесуалния представител главен юрисконсулт В. П. против Решение №2422 от 23.05.2023 г., постановено по АНД дело № 5416/2022 г. на Софийски районен съд, НО, 18-ти състав, с което е отменено издаденото от него Наказателно постановление №РД-10-6 от 25.03.2022 г. Със същото за нарушение на чл.86, ал.2 от Закона за радиото и телевизията /ЗРТ/ на основание чл.126, ал.1 вр. чл.127, ал.2 и чл.129, ал.1 ЗРТ на Б. М. Г. ЕАД е била наложена имуществена санкция в размер на 3000 лева. В жалбата се навеждат доводи за незаконосъобразност на обжалвания съдебен акт, като постановен в нарушение на материалния закон - касационно основание по смисъла на чл.348, ал.1, т.1 НПК. Твърди се, че неправилно СРС е приел, че описаното в АУАН и в НП аудио-визуално съдържание не е прекъсвано за период по-малък от 30 минути, включвайки неправилно самите рекламни спотове при изчисляване на 30-минутния период, установен в чл.86, ал.2 ЗРТ. Вследствие на това несъответни на материалния закон са изводите за материална незаконосъобразност на НП. На тези основания, подробно мотивирани и поддържани в съдебно заседание от процесуалния представител на касатора се иска отмяна на решението и постановяване на друго, с което НП да бъде потвърдено.

Ответникът Б. М. Г. ЕАД [населено място] чрез процесуалния си представител юрисконсулт Б.-Г. в съдебно заседание изразява становище за неоснователност на касационната жалба. Счита решението за правилно, поради което моли същото да бъде оставено в сила. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Участващият в касационното производство прокурор от СГП дава заключение, че жалбата е основателна, поради което следва да бъде уважена.

В настоящото производство не са представени нови писмени доказателства за установяване на касационните основания.

Административен съд - София-град, XXI касационен състав, в качеството си на касационна инстанция, като взе предвид наведените в жалбата доводи и като съобрази разпоредбата на чл.218 АПК, приема следното:

Касационната жалба е подадена в установения с чл.211, ал.1 АПК 14-дневен срок от надлежна страна срещу подлежащ на касационна проверка валиден и допустим съдебен акт и същата е процесуално допустима. Разгледана по същество жалбата е и основателна.

Предмет на съдебен контрол в производството пред СРС е било Наказателно постановление №РД-10-6 от 25.03.2022 г., издадено от Председателя на Съвета за електронни медии /С./, с което за нарушение на чл.86, ал.2 от Закона за радиото и телевизията /ЗРТ/ на основание чл.126, ал.1 вр. чл.127, ал.2 и чл.129, ал.1 ЗРТ на Б. М. Г. ЕАД е била наложена имуществена санкция в размер на 3000 лева. за това, че на 27.12.2021 г. при излъчване на кинематографичното произведение „Бързи и яростни 6“ в периода от 20:03:59 часа до 22:28:47 часа са констатирани 5 прекъсвания за излъчване на рекламни спотове, които са съответно след 17 минути и 49 секунди след началото на филма; 26 минути и 30 секунди след началото на втора част на филма (след завършване на първия рекламен блок); 17 минути и 47 секунди след началото на третата част на филма (след завършване на втория рекламен блок); 17 минути и 31 секунди след началото на четвърта част на филма (след завършване на третия рекламен блок) и 21 минути и 10 секунди след началото на пета част на филма (след завършване на четвъртия рекламен блок).

За да отмени обжалваното пред него НП СРС е приел, че нарушението не е извършено, тъй като не е налице нито един 30-минутен период, считано от фактическото начало на излъчване на кинематографичното произведение (20:04:58 ч.), в който произведението да е прекъсвано повече от веднъж в хипотезата на чл.86, ал.2 ЗРТ, с изключение на прекъсването с начало 22:04:27 ч., което прекъсване обаче е започнало само с 31 секунди, при което е налице хипотезата на чл.9, ал.2 НК, вр. чл.11 ЗАНН. За да изведе тези изводи въззивният съд е приел, че самия рекламен спот се включва в периода от 30 минути, установен в чл.86, ал.2 ЗРТ, доколкото тази разпоредба не може да бъде тълкувана откъснато от ал.1 на същия текст, която има за цел да предотврати твърде честото прекъсване на предаването на произведението. Прието е, че периодът от 30 минути следва да бъде изчисляван спрямо фактическото начало на излъчване на произведението. При тези мотиви НП е отменено.

Настоящият състав, като извърши служебна проверка, на основание чл. 218, ал. 2 АПК и въз основа на фактите, установени от районния съд, съгласно чл.220 АПК, намира, че обжалваното решение е валидно, допустимо и правилно, като напълно споделя изводите на въззивния съд за липса на нарушение.

По делото не се спори относно фактите, а по отношение на времевия период, в който може да бъде прекъснато кинематографичното предаване за рекламен спот, съгласно

приложимата норма на чл. 86, ал. 2 ЗРТ. Според тази разпоредба филми, създадени за телевизията (с изключение на отделни серии, сериали и документални филми), кинематографични произведения и новинарски предавания могат да бъдат прекъсвани от рекламен и/или телепазарен спот по веднъж за всеки период с програмирана продължителност от най-малко 30 минути. Съгласно §1а, т.4 от ДР на ЗРТ този закон въвежда разпоредбите на Директива 2010/13/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 10 март 2010 г. за координирането на някои разпоредби, установени в закони, подзаконови и административни актове на държавите членки, отнасящи се до предоставянето на аудио-визуални медийни услуги. Според чл.20, т.2 от същата излъчването на филми, създадени за телевизията (с изключение на отделни серии, сериали и документални филми), кинематографични произведения и новинарски предавания може да бъде прекъснато от спот за телевизионна реклама, за телевизионно пазаруване, или и двете, веднъж за всеки период програмно време, чиято продължителност е най-малко 30 минути. Тълкуването на тези разпоредби води до извода, че със същите е предвидена възможност за прекъсване за телевизионна реклама по веднъж на всеки период програмно време, т.е. за всеки времеви период от програмното време от 30 минути, начинаей от началото на произведението, същото може да бъде прекъсвано веднъж от рекламен и/или телепазарен спот. Доколкото 30-минутния период се отнася за програмното време, в същото следва да се включат и самите рекламни спотове. Следва да се посочи също, че в тази разпоредба не е посочено изрично кога в рамките на 30 минутния период може да бъде прекъсвано излъчването произведение, т.е., прекъсването може да бъде по веднъж и по всяко време за всеки 30-минутен период. Следователно и както правилно е приел и СРС предвиденият в разпоредбата на чл. 86, ал. 2 ЗРТ период с програмирана продължителност от най-малко 30 минути, който може да бъде прекъснат веднъж за рекламен спот и/ или телепазарен спот, се отнася за програмния период, в който се излъчва произведението, а не за времетраенето на излъчването произведението, противно на разбирането на касатора. При това тълкуване на приетата за нарушена разпоредба във връзка с установеното от фактическа страна, правилни са изводите на въззивния съд, че нарушение в случая не е извършено, тъй като не е налице нито един 30-минутен програмен период, считано от фактическото начало на излъчване на кинематографичното произведение (20:04:58 ч.), в който произведението да е прекъсвано повече от веднъж в хипотезата на чл.86, ал.2 ЗРТ, с изключение на прекъсването с начало 22:04:27 ч., което прекъсване обаче е започнало само с 31 секунди, при което е налице хипотезата на чл.9, ал.2 НК, вр. чл.11 ЗАНН.

По тези съображения и след извършена служебна проверка на решението на районния съд, съгласно изискванията на чл.218, ал.2 АПК, при която не се констатираха основания за отмяната му поради невалидност, недопустимост или несъответствие с материалния закон, решението на СРС, с което е отменено НП, следва да бъде оставено в сила.

При този изход на делото основателно се явява своевременно направеното от процесуалния представител на ответника искане за присъждане на разноски за юрисконсултско възнаграждение. Съгласно разпоредбата на чл.63д, ал.1 ЗАНН в производствата пред районния и административния съд, както и в касационното производство страните имат право на присъждане на разноски по реда на Административнопроцесуалния кодекс. Чл. 143, ал.3 АПК предвижда, че когато съдът отхвърли оспорването или прекрати производството, ответникът има право на

разноски, освен ако с поведението си е дал повод за завеждане на делото, включително юрисконсултско възнаграждение, определено съгласно чл. 37 от Закона за правната помощ. Според ал.3 на чл.63д ЗАНН в полза на юридически лица или еднолични търговци се присъжда и възнаграждение в размер, определен от съда, ако те са били защитавани от юрисконсулт или друг служител с юридическо образование, като според ал.5 размерът на присъденото възнаграждение не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл.37 от Закона за правната помощ. Предвид изложеното и доколкото в случая ответникът е представляван от юрисконсулт, ЮЛ, чийто орган е касаторът, следва да бъде осъден да заплати на Б. М. Г. ЕАД [населено място] разноски за юрисконсултско възнаграждение за настоящата инстанция в размер на 80 лева, определени по реда на чл.37 ЗПП, вр. чл.27е от Наредбата за заплащане на правната помощ.

Водим от гореизложеното и на основание чл.221, ал.2 АПК, вр. чл.63, ал.1, изр.2 ЗАНН Административен съд - София-град, XXI касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение №2422 от 23.05.2023 г., постановено по АНД дело № 5416/2022 г. на Софийски районен съд, НО, 18-ти състав.

ОСЪЖДА Съвет за електронни медии да заплати на Б. М. Г. ЕАД [населено място] деловодни разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 /осемдесет/ лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.